

Bemærkninger til foranstaaende Forslag.

Den foreliggende dansk-franske Voldgiftstraktat omfatter alle Stridigheder og Tvistigheder, af hvilken Art de maatte være, og foreskriver i alle Tilfælde en bindende Løsning ad retlig Vej. Den er saaledes Udtryk for den mest vidtgaaende Type af moderne Voldgiftstraktater og betegner et meget stort Fremskridt sammenlignet med den nugældende dansk-franske Voldgiftstraktat af 9. August 1911 (Lovtidende A., S. 1158), som kun omfattede Tvistigheder af juridisk Natur, og selv i saadanne som Hovedregel gjorde det til en Betingelse for Voldgiftsforpligtelsen, at de ikke berørte de kontraherende Staters Livsinteresser, Uafhængighed eller Ære og ikke vedrørte andre Magters Interesser.

Den nu afsluttede Traktat foreskriver i Art. 3., at Uoverensstemmelsen i alle Tilfælde først skal forelægges for et staaende Forligsnævn paa 5 Medlemmer, der sammensættes efter de Regler, der findes i Art. 5. Hver Part udnævner et Nævnsmedlem blandt sine egne Statsborgere og udpeger efter fælles Overenskomst de tre andre Nævnsmedlemmer blandt Borgere i andre Stater. Disse tre Nævnsmedlemmer skal være af forskellig Nationalitet, og Tanken med at lade dem blive udnævnt af Parterne i Forening, er den, at der paa denne Maade findes et Flertal i Nævnet, som paa Forhaand nyder begge Parters Tillid. Hvis Udnævnelsen af disse tre Medlemmer ikke finder Sted rettidig, skal, ifølge Art. 6., i Mangel af anden Overenskomst Dronningen af Nederlandene anmodes om at foretage de nødvendige Udnævnelser.

De nærmere Regler om Stridens Forelæggelse for Nævnet og dens Behandling findes i Art. 7—16 og stemmer i det hele

med de i andre af Danmarks nyeste Traktater vedrørende Forligsnævn indeholdte Bestemmelser.

Hvis et Forlig ikke kan tilvejebringes for det staaende Forligsnævn, bliver det næste Skridt Stridens endelige Afgørelse ad retlig Vej. Her indfører Art. 17 to forskellige Fremgangsmaader, af hvilken den ene skal forsøges, forinden den anden kan anvendes. Ifølge Artiklens 1. Stk. skal Uoverensstemmelsen ved fælles Overenskomst gennem en særlig Voldgiftsaftale henskydes til Afgørelse enten af den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje eller af den ældre, i Haagerkonventionen af 18. Oktober 1907 (Lovtidende 1910 S. 77) omhandlede permanente Voldgiftsret. I disse Tilfælde er altsaa den retlige Afgørelse betinget af en i hvert enkelt Tilfælde ved fælles Overenskomst truffen særlig Voldgiftsaftale.

Kan imidlertid en saadan Overenskomst mellem Parterne ikke tilvejebringes, skal ifølge Artiklens 2. Stk. enhver af dem efter et forudgaaende Varsel af en Maaned have Ret til direkte gennem en Anmodning at forelægge Uoverensstemmelsen for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje. Ved denne Bestemmelse, som ikke sonderer mellem retlige og ikke-retlige Tvistigheder, men omfatter alle uden Undtagelse, har Parterne i deres indbyrdes Forhold i fuldeste Omfang anerkendt Grundsætningen om den bindende retlige Afgørelse af alle mellemfolkelige Tvistigheder.

Traktaten skal gælde for ti Aar, saaledes at den, hvis den ikke opsiges seks Maaneder før Udløbet af denne Frist, anses for fornyet for et Tidsrum af fem Aar og saaledes videre.